

Karen Bros 'Lukkefesten' balancerer uelegant mellem stærke dilemmaer og for tykke penselstrøg

Foto: lederne.dk

NINA SKYUM-NIELSEN

Journalist

05.10.2025

BØGER // ANMELDELSE – Karen Bros debutroman, *Lukkefesten*, om svære familierelationer, kunst og magtkampe i toppen af medicinalindustrien er letlæst og levende fortalt, men klicheerne trækker visse steder ned i både sprog og persontegninger.

Lukkefesten

Forfatter: Karen Bro

Forlag: Politikens Forlag

Udkom d. 26. august 2025.

Efter endt læsning af Karen Bros debutroman, *Lukkefesten*, står et tema om de svære og skrøbelige relationer mellem børn og forældre og især fædre og døtre klart frem.

Men passagerne om vilkårene for kvinder og diversitet i toppen af erhvervslivet virker mere påklistrede og dermed også mere uklare.

Den ujævne historie til trods holder interessen for hovedpersonerne romanen igennem og især, når der graves dybere, og Karen Bro dykker ned i moralske dilemmaer, hvor den rendyrkede idealisme bliver mere end udfordret.

ROMAN

KAREN BRO

LUKKKE FESTEN

I *Lukkefesten* følger vi Simone Scott – efternavnet har hun fra den amerikanske eksmand John, som hun fortsat er på god fod med efter en skilsmisse nogle år forinden. Efter en mangeårig og snorlige karriere som management consultant i huse, hvis beskrivelser rimer meget på McKinsey, er kunstelskeren Simone brudt ud af det lukkede og ensformige miljø og har opfyldt en gammel drøm om at blive galleriejer.

Romanens opgør mellem kapital og etik skal ikke afsløres her, blot fremhæves som en central del af det, der gør *Lukkefesten* læseværdig på trods af kliché-bumpene undervejs

Godt for hjertet, skidt for pengepungen, får vi at vide fra start. Konkursen truer, men Simone har gjort et højest usædvanligt scoop og har landet en eksklusiv udstilling med den amerikanske fotokunstner Nan Goldin. Nu skal der bare helst sælges noget, og dét samtidig med, at Simone skal bisætte sin mor, der netop er død efter lang tids sygdom. Der er både fyldt og rodet på de mentale hylder, og Simone knokler for at holde sammen på sig selv, sin datter og galleriet.

Karen Bro smører for tykt på

Karen Bro er god i sin beskrivelse af et overfyldt liv, da Simone vågner en tømmermandsmorgen med den helt særlige fornemmelse af, at jorden midlertidigt er gået under, men indimellem springer der ud af linjerne vendinger, som ikke fungerer troværdigt i en roman, der beskriver en voksens kvindes svære liv. Fx at lytte til Leonard Cohen er som "at blive indhyllet i sort fløj".

Ved moderens begravelse holder præsten en tale, "som både kaldte smil og tårer frem hos tilhørerne", og da Simone helt uventet møder sin far efter begravelsen, føles det som om, de "stirrer på hinanden i flere minutter, selv om det sikkert kun var sekunder." Det er jo ikke forkert eller uforståeligt, det er bare irriterende klichepræget, og det er ærgerligt, når historien handler om et liv, der gør ondt.

På samme måde snubles der lidt i beskrivelsen af det lukkede og velhavende kunstsamlermiljø, hvor man tilsyneladende altid får serveret østers og champagne. Det skal understrege atmosfæren af eksklusivitet og ressourcerigdom på flere måder, men miljøbeskrivelsen balancerer på kanten af det karikerede.

Det samme gør sig til en vis grad gældende i miljøtegningen af den private medicinalvirksomhed, som Simones far Svend har bygget op sammen med ungdomsvennerne Thorbjørn og Lise. Det er tydeligt, at Karen Bro har styr på rammer, vilkår og stemninger i toppen af det private erhvervsliv, men fortællingen om mødet med de nye kolleger bliver alligevel sært distanceret, fordi der smøres lidt for tykt på.

På Simones allerførste dag på jobbet møder hun dels den moderne og professionelle karriererytter og HR-chef Jacob Bjarke Dahl, dels den helt håbløst misogyne Neil Brown, som desværre skal tildeles alle de værste karakteristika ved en ulidelig mandschauvinist. Desværre fordi halvdelen kunne have været nok, og desværre fordi troværdigheden svækkes, når de besværlige og mindre sympatiske figurer i persongalleriet bliver malet med lidt for tykke, grove pensler.

Ved Simones andet møde med Neil Brown holder han sig heller ikke tilbage:

”Simone fik en ubehagelig fornemmelse af at have været med i scenen før, da Neil Brown brød tavsheden med en dårlig vittighed. ”Nå for søren, vi må være gået forkert, drenge. Her skal vist være feministisk foredrag.”

I forhold til det reelle problem med den (heldigvis lille) gruppe af mænd, der aldrig rigtig ser og anerkender kvinders faglighed i arbejds-mæssige sammenhænge, er en del af problemet, at det ofte udspiller sig uhyre diskret. Hvis alle diskriminerende mænd i overført forstand rakte hånden så tydeligt op og brølede igennem, som Neil Brown gør, ville det unægtelig være noget nemmere at gøre op med adfærden.

Det er dog tydeligt, at Karen Bro i romanen ønsker at fremhæve en særlig pointe i beskrivelsen af Neil Brown, nemlig at Simones far Svend som CEO er fuldt ud bevidst om, at Brown opfører sig ganske rædselsfuldt, men han har ikke tænkt sig at gøre noget som helst ved det.

Svend skal bruge Brown til at sælge produkter, og så er alt andet ligegyldigt. Det greb er nok ikke ukendt i mange store erhvervshuse, hvor bundlinjen stadig står med væsentligt tykkere streger end nogen andre hensyn. Det er modigt af journalisten og den tidligere chefredaktør Karen Bro, at hun lader *forfatteren* Karen Bro fortælle den historie om åbenlys uretfærdighed og manglende ligestilling.

Kunsten som anker

Lukkefesten er bedst, når hovedpersonernes store viden om og kærlighed til kunsten foldes ud. Simone og hendes far er lidenskabeligt optagede af såvel fotokunst som malerier, og beskrivelserne af motiverne og den altopslugende virkning, de har på beskuerne, er vellykkede.

Særligt åbnes døren ind til forståelsen af den ellers forbenede og fastlåste Svend i hans oplevelse af en udstilling på MoMa i New York, der konkluderer, at ”museet var hans beskyttelsesrum.” Kunsten bliver Simone og Svends fælles tredje, der trækker tråde helt tilbage til Simones tidlige barndom, og den familiære kunstfordybelse forbliver et stærkt fortællermæssigt træk gennem hele romanen.

Kærlighedserklæring til kunsten og udfoldelsen af dilemmaet mellem at vælge en levevej, der vækker sanserne, følelserne og livsglæden, men som er ugleset og brødløs og en levevej, der forer lommerne, men udhuler moralen er *Lukkefestens* styrker.

For selvfølgelig er alt ikke fortalt i historien om far Svends medicinalvirksomhed, som pludselig vil alt det gode. Romanens opgør mellem kapital og etik skal ikke afsløres her, blot fremhæves som en central del af det, der gør *Lukkefesten* læseværdig på trods af kliché-bumpene undervejs.

[Klik dig videre til mange flere boganmeldelser lige her.](#)

Karen Bro

Lukkefesten

Nina Skyum-Nielsen

Politikens Forlag

NINA SKYUM-NIELSEN

Nina Skyum-Nielsen er kommunikatør og journalist med en stor passion for medier og medietendenser både lokalt og globalt. Professionelt solidt plantet i det strømlinede erhvervsliv, privat solidt plantet i en verden, der altid kan rumme det skæve.

POV Overblik

Støt POV's arbejde som uafhængigt medie og modtag **POV Overblik** samt dagens udvalgte tophistorier alle hverdage, direkte i din postkasse.

- Et kritisk nyhedsoverblik fra ind- og udland
- Indsigt baseret på selvstændig research
- Dagens tophistorier fra POV International
- I din indbakke **alle hverdage** kl. 12.00
- Betal med **MobilePay**

For kun 25 kr. om måneden giver du POV International mulighed for at bringe uafhængig kvalitetsjournalistik.